

[Niels Westerby.]

kan bidrage til, at de forskellige befolkningsgrupper ved, hvor langt de kan gå, at det ikke kan betale sig at gå for vidt, at de må prøve at holde igen, for ellers vil folkettinget alligevel gribe ind. Det, der gør, at det gang på gang går galt, er jo, at mange har en vis optimisme og tror, at bare de kan presse deres indkomster op, kan de på en eller anden måde beholde dem, men de har jo opdaget mange gange før, at indkomststigninger er blevet slugt af skatter og prisstigninger, og at de alligevel ikke har fået noget ud af det. Er der noget, der undergraver tilliden ude i befolkningen, er det den oplevelse, at man mange gange først har fået en indtægtsstigning, og senere er der blevet udskrevet højere skatter og kommet prisstigninger, der har taget den fra dem igen; det er det, vi må gøre noget for at undgå i fremtiden, og det gør vi bedst ved på forhånd at sige, hvad vi vil gøre, i stedet for at gøre det efterfølgende.

Jeg kan heller ikke acceptere statsministerens betragtning om, at tidspunktet er uheldigt, da der nu er ved at blive en kontakt mellem arbejdsmarkedets parter. For det første er det ikke kun arbejdsmarkedets parter, vort dagsordensforslag sigter til, men også de andre befolkningsgrupper, og for det andet kan der vel ikke ske noget ved, at arbejdsmarkedets parter nærmer sig hinanden på et realistisk grundlag, og at der er et fornuftigt klima omkring denne tilnærmelse, og jeg kan heller ikke forestille mig, at et sådant dagsordensforslag ville kunne få det til at bryde.

Statsministeren, hr. Per Hækkerup og flere andre, navnlig hr. Aksel Larsen, var inde på, at det ville låse indkomstfordelingen fast, hvis man vedtog det dagsordensforslag, som vi har fremsat. Det er der overhovedet ikke tale om. Det centrale afsnit i det dagsordensforslag, der er fremsat, er naturligvis det tredje „at“, og det var det, hr. Poul Møller var mest betænkelig ved; de andre kunne han acceptere eller have sympati for, men det, han var mest betænkelig ved, var det centrale afsnit om, hvad man skal gøre, hvis indtægtsfremgangen alligevel stiger mere end produktionen. Der står netop, at man fortrinsvis skal bruge de finanspolitiske midler — der kan selvfølgelig også komme

andre i betragtning; det er ikke, fordi vi kun vil bruge dem — der står, at folkettinget omgående vil inddrage den del af indtægtsstigningen, der ikke er dækning for i produktionen.

Må jeg her henvise til de bemærkninger, jeg fremsatte, da denne dagsorden blev foreslået. Der blev ikke sagt noget om, at man skulle låse indkomstfordelingen fast imellem de forskellige befolkningsgrupper, men vi ved jo alle sammen, at det, der går ud over, hvad der er dækning for i produktionen, skal inddrages, og det har vi alle sammen prøvet så mange gange før. Tankegangen er i virkeligheden kun, at vi må indrette den finanspolitik, vi til den tid skal bruge, således at den fortrinsvis rammer de befolkningsgrupper, der har fået for meget.

Der er altså ikke tale om, at man låser noget fast, men man giver befolkningen og de forskellige organisationer og sammenslutninger en forestilling om, hvad der vil ske, hvis man går for vidt. Det skal ikke præciseres i detaljer, for selvfølgelig skal det være sådan, at der kan ske indtægtsforskydninger befolkningsgrupperne imellem. Det har aldrig været i vore tanker, hvis de lavtlønnede får mere, at de ikke skal have lov til at beholde mere end andre grupper, eller at andre grupper, der er glemt, ikke skulle kunne få mere. Vore tanker har bare været, at vi må tage bestik til den tid over, hvad der går ud over den samlede indtægtsstigning, og det må vi inddrage, og så må vi indrette de forskellige finanspolitiske midler således, at de fortrinsvis rammer de grupper, som har fået urimelig meget, men de skal selvfølgelig rettes mod samtlige grupper. Det er den betragtning, der ligger i det, og der ligger ikke nogen som helst betragtning om at låse indkomstfordelingen mellem de forskellige grupper fast.

Jeg mener faktisk, at når man læser det første punktum, så kræver det en god portion dårlig vilje, hvis man kan udlede det heraf. Jeg vil gerne foretage en lidt anden sproglig formulering af det, hvis det kan skabe tilslutning i det høje ting. Hvis det, at man siger „den samlede indtægtsfremgang for alle befolkningsgrupper under ét“, kunne hjælpe på det og skabe tilslutning, vil vi gerne ændre lidt på den sproglige formulering i det første „at“. Men så bør de